

mu vrácena. Nss trvá na tomto názoru i v tomto případě. Je tedy i uvedená námitka stížnosti bezdůvodná.

St-I namítal v odvolání k žal. úřadu, že předpis přírážky odporuje § 32 zák. č. 329/21 Sb. Žal. úřad na tuto námitku odpověděl, že snížení státní daně v důsledku ustanovení § 32 a tím také snížení základny pro přírážky provádí státní úřad finanční a že původního předpisu přírážky, jak se zde právě stal, je zapotřebí, aby mohl později býti proveden výpočet podle odst. 2 § 32. — K tomu uvádí stížnost, že tento názor je sice správný, že však nárok na snížení musí býti poplatníkem vznesen také při předpisu přírážky, poněvadž by jinak v tomto ohledu mohla nastati právní moc. — Nss nemohl stížnosti ani v tomto ohledu dáti za pravdu.

Podle odst. 2 § 32 sníží se, pokud by předpis v prvním odstavci zmíněný byl vyšší, předepsaná daň státní, včetně válečné přírážky i přírážky samosprávných svazků poměrně. Snížení obecní přírážky nastane tedy v důsledku toho, že se sníží dotyčná státní daň, jejíž adnexem je přírážka. Otázkou, jsou-li dány předpoklady pro snížení přírážky podle § 32 odst. 2 nemůže se tedy instanční úřad rozhodující o původní přírážkové povinnosti zabývat. Není proto rozhodnutím vydaným v tomto řízení prejudikováno otázce pozdějšího snížení přírážky podle odst. 2 § 32.

Konečná námitka stížnosti týká se promlčení přírážky. Žal. úřad na námitku uplatňující promlčení odpověděl, že ani obecní zřízení ani zák. č. 31/1878 ř. z. o promlčení přímých daní nemá ustanovení o promlčení přírážek, takže promlčení obecních přírážek k státním daním nenastává vůbec nikdy. Oproti tomu poukazuje stížnost na ustanovení § 42 zák. č. 329/21 a § 5 zák. č. 77/27 Sb.

Bylo již dříve dovedeno, že ustanovení § 5 zák. č. 77/27 Sb. sice pro daný případ nelze vůbec použít. Ale zák. č. 329/1921 Sb. stanoví v § 42 odst. 5, že pro promlčení obecních přírážek platí stejné předpisy jako pro státní daně, k nimž se přírážka vybírá. Není tedy toto ustanovení obmezeno na přírážky usnesené za účinnosti tohoto zák., nýbrž obsahuje všeobecné pravidlo, platné pro všechny dosud nevyměřené obecní přírážky bez ohledu na to, zda byly usneseny za platnosti tohoto zákona nebo dříve. Podléhaly tedy přírážky zde sporné ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení promlčení stejnému jako dotyčné přímé daně, jichž jsou adnexem.

Žal. úřad v důsledku svého nesprávného názoru, že tyto přírážky se vůbec nepromlčují, nezkoumal, zda podle předpisů tehdy platných pro přímé daně nastalo ohledně přírážek zde sporných promlčení, a jest proto nař. rozhodnutí v tomto ohledu nezákonným, pročež je bylo zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.193.

Pojištění pensijní: * Není nezákonným výrok, jímž za pensijním pojištěním povinného podle § 1 odst. 2 lit. b) zák. č. 89/1920

Sb. prohlášen byl vrchní číšník, jemuž ve větším městském podniku restauračním svěřeno bylo inkaso.

(Nález ze dne 5. dubna 1934 č. 5768.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 4112/24, 6944/27.

Věc: Jan Ř. v P. proti ministerstvu sociální péče o pensijní pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem úřadovny A. Všeobecného pensijního ústavu v Praze z 1. června 1929 prohlášen byl František J. podle zák. o pens. pojištění ve znění zák. č. 89/1920 a č. 26/1929 Sb. podle svého zaměstnání jako vrchní číšník u st-le, majitele restaurace v P., za pojištěním povinna a zařaden podle úhrnných započítatelných požitků ročních 5.400 Kč do IX. tř. služného podle zák. č. 89/1920 s měs. pojistným 48 Kč. Zároveň předepsáno zaměstnavateli na doplatku na pojistném za dobu od 1. září 1926 do 13. června 1928, t. j. za 22 měsíců 1.056 Kč.

Výměrem z 10. února 1931 zamítl zem. úřad v Praze odvolání st-lovo a potvrdil nař. výměr. V důvodech uvedl, že konaným šetřením bylo zjištěno, že J. byl v době uvedené zaměstnán v podniku st-lově jako vrchní číšník inkasováním peněz od hostů a dozorem na práci přidělených jemu číšníků (jídlonosičů) a učně, za jichž práci byl zodpovědným. Jest tedy zřejmo, že konal vyšší služby nekupecké ve smyslu zák. ze 16. ledna 1910 č. 20 ř. z., které zakládají pojistnou povinnost podle § 1 odst. 2 lit. b) pens. zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb., pokud se týče též práci převážnou mírou dozorčí, zakládající pojistnou povinnost podle § 1 odst. 2 lit. a) cit. pens. zák. Konečně podotkl zem. úřad, že okolnost, že se jmenovaný účastnil také obsluhy hostů, jest pro otázku jeho pojistné povinnosti bez významu, neb toto zaměstnání nebylo jeho hlavní činností, nýbrž pouze vedlejší, nahodilou, t. j. práci tu konal od případu k případu, v čas potřeby a dobrovolně.

Výměrem z 30. června 1931 nevyhověl žal. úřad tomuto odvolání a potvrdil nař. rozhodnutí z důvodů v něm uvedených, jež pozměnil pouze v tom směru, že práce Františka J. dlužno hodnotiti jako služby kupecké a spolu dozorčí, jež zakládají pojistnou povinnost ve smyslu zákonných ustanovení v nař. rozhodnutí citovaných (§ 1 odst. 2 a), resp. b) zák. č. 89/1920 Sb.). K vývodům odvolatelovým dodalo min. soc. péče, že skutková zjištění nař. rozhodnutí jsou ve shodě s provedeným šetřením, zejména s určitou a jasnou výpovědí svědků..., kteří výpověď zaměstnance Františka J. plně potvrzují. Podle těchto výpovědí bere min. soc. péče za zjištěno, že podstatou činnosti Františka J. ve sporné době bylo řízení obsluhy hostů (nikoli manuální obsluha sama) v určitém jemu přikázaném rayonu restaurace st-lovy, inkaso peněz, dohled nad přidělenými jídlonosiči a učni, neboť tyto práce časově převažovaly nad manuální jeho obsluhou hostů, již se František J. zaměstnával jenom občas a zcela mimořádně v případě návalu hostů a tu ještě omezovala se tato činnost ponejvíce na podání polévky. Tato popsaná

činnost Františka J. pak již vzhledem k tomu, že týž byl vrchním číšníkem v hostinském podniku většího rozsahu (byli v něm zaměstnáni 3 účtující číšníci) a ve velkém městě a že mu majitel podniku svěřil inkaso peněz a dozor nad číšníky, vyžaduje beze sporu jisté pohotovosti, výcviku, znalosti a zkušenosti, tedy kupecké zdatnosti, která kvalifikuje osoby, touto vlastností se vykazující, jako obchodní pomocníky ve smyslu zák. č. 20/1910 ř. z., kteří pak podléhají pojistné povinnosti ve smyslu § 1 odst. 2 lit. b) cit. zák. pens. Pokud jde o dozorčí činnost, nevyčerpává tato sice sama o sobě a plně obsah zaměstnání Františka J., více méně jest jeho podstatnou složkou, která spolu s ostatní činností (službami kupeckými) tvoří celek a sice činnost, zakládající pojistnou povinnost ve smyslu shora cit. zák. ustanovení (§ 1 odst. 2 a), resp. b) pens. zákona).

O stížnosti uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí, dovolávajíc se ustanovení § 1 odst. 2 lit. a) a b) zák. č. 89/1920 Sb., má v první řadě za to, že František J. vykonává práce, jež dlužno hodnotiti jako práce kupecké, o kterých mluví zák. č. 20/1910 ř. z. o obchodních pomocnících a dále že jde tu spolu o práce dozorčí, které nevyčerpávají sice samy o sobě a plně obsah zaměstnání, nýbrž tvoří podstatnou jeho složku, která spolu s kupeckými službami tvoří celek a sice činnost zakládající pojistnou povinnost. Zakládá tedy žal. úřad své rozhodnutí především na tom, že jde tu o služby kupecké.

Stížnost pak zásadně nepopírá, že osoby, konající služby kupecké ve smyslu zák. o obchod. pomocnících, podléhají povinně pens. pojistění, spatřuje však nezákonnost v tom, že žal. úřad uznal činnost Františka J. za službu kupeckou, ačkoli bylo již vůbec rozhodnuto ve smyslu nálezů uvedených ve sbírce rozhodnutí živn. soudů (vydávané býv. rak. min. sprav. jako příloha Věstníku) pod č. 1990 a 2320, že číšníci a vrchní číšníci kupeckých služeb nekonají.

Žal. úřad uznal však činnost Františka J. za službu kupeckou proto, poněvadž činnost, kterou tento podle zjištění žal. úřadu vyvíjel, vyžadovala jisté pohotovosti, výcviku, znalosti a zkušenosti, tedy kupecké zdatnosti, která kvalifikuje osoby, touto vlastností se vykazující, jako obchodní pomocníky podle zák. č. 20/1910 ř. z., o nichž mluví § 1 odst. 2 lit. b) pens. zák. č. 89/1920 Sb. Žal. úřad vychází tu ze stejného pojmu služby kupecké, jak nss opětovně pojem ten vyložil v nář. Boh. A 4112/24 a 6944/27 a neshledal proto nss v nař. rozhodnutí vytýkané nezákonnosti.

V týchž nálezech pak bylo dále vysloveno, že otázka, zda ta která činnost zaměstnance vyžaduje této zdatnosti, jest otázkou nikoliv právní, nýbrž skutkovou a nutno ji tudíž posuzovati v každém konkrétním případě na základě zjištěných skutečností. Tvoří pak zodpovězení otázky, zda ta která činnost tuto signaturu má či nikoliv, část skutkového zjištění, z něhož úřad adm. vychází. Skutkovým zjištěním tím jest pak nss vázán a může je přezkoumati jen s hlediska § 6 odst. 2 zák. o ss, to jest potud, zda netrpí nějakou podstatnou vadou a není v rozporu se spisy či zásadami logického myšlení. Takových vad zde však nss neshledal.

Žal. úřad měl za zjištěno, že Frant. J. byl zaměstnán jako vrchní číšník ve větším velkoměstském podniku, kde byli 3 vrchní číšníci a jehož majitel svěřil mu inkaso peněz a dozor nad určitým úsekem v restauraci. Pro toto zjištění měl žal. úřad podklad ve výpovědi st-le samého, který dne 21. března 1930 prohlásil, že J. byl u něho zaměstnán jako vrchní číšník a nikdy nepopíral, že byl zmocněn k inkasování peněz v rayonu mu vykázaném, jakož i ve výpovědích svědků st-lem samým vedených . . . , uvádějících, že J. byl jako oni vrchním číšníkem a obstarával inkaso. Tyto zjištěné okolnosti mohly již samy o sobě býti dostatečným podkladem pro závěr žal. úřadu, že činnost Frant. J. vyžaduje určitého stupně kupecké zdatnosti, a závěr ten nelze shledati nelogickým.

Stížnost ovšem vytýká jako vadu, že nebyl slyšen veškerý personál restaurace st-lovy o povaze činnosti Fr. J. a o obsahu služební smlouvy, který nebyl jako jediné směrodatný vůbec zjištěn, ač se to podle názoru stížnosti mělo státi z povinnosti úřední. Leč ze správních spisů jest patrné, že úřad vyslechl všechny st-lem navržené svědky o povaze činnosti Fr. J. Jest tedy námitka stížnosti, vytýkající, že úřad ostatní personál nevyslechl, bezdůvodnou.

Rovněž jest bezdůvodnou námitka, že personál ten měl býti slyšen o obsahu služební smlouvy Fr. J., a že tato smlouva měla býti vyžádána, neboť jednak tato smlouva byla uzavřena jen mezi zaměstnavatelem a Fr. J. a nemohl tudíž o ní vypovídati ostatní personál, který znal jen jeho činnost bez ohledu na to, zda a pokud tato odpovídá jeho smlouvě, jednak vyžádání této smlouvy nebylo v řízení správním vůbec navrženo.

Že by byl měl tak žal. úřad učiniti ex offio, bez popudu strany, k tomu nebylo pak příčiny, kdyžtž skutkové zjištění, z kterého žal. úřad dospěl k úsudku, že činnost J. vyžadovala t. zv. kupecké zdatnosti, potvrzeno bylo provedenými průvody, takže žal. úřad měl ve výsledcích řízení toho pro svůj závěr dostatečnou oporu. — — — —

Odvolává-li se konečně stížnost na nálezy uveřejněné ve sbírce rozhodnutí býv. živn. soudů, možno naproti tomu poukázati na př. k nálezům nejvyššího soudu ve Vídni ze 16. prosince 1913 č. Rv II 1272/13 a z 15. června 1912 Rv I 445/12, jimiž uznáno, že sklepník zmocněný ku přijímání platů, jest obchodním pomocníkem ve smyslu zák. o obch. pomocnících, a možno poukázati i na spis Dra Randy »O rakouském právu obchodním«, kde i takoví sklepníci za obchodní pomocníky ve smyslu zák. o obchod. pomocnících jsou považováni. Ostatně žal. úřad zde nevyslovil, že každý číšník podléhá pensijnímu pojištění, nýbrž jen takový, který vykazuje pro svou službu nutnost kupecké zdatnosti.

Vycházeje z těchto úvah, neshledal nss za daného stavu, že by ve výroku žal. úřadu, jímž prohlášen byl za povinna pensijním pojištěním podle § 1 odst. 2 lit. b) zák. č. 89/1920 Sb. číšník ve větším městském podniku, jemuž svěřeno bylo i inkaso peněz, byla nějaká nezákonnost.